

ŠKOLNÍ DRBNA

SPECIÁL
2024/2025

Milí čtenáři,

právě držíte v rukou nejnovější speciální vydání Školní drbny. Letos děti popustily uzdu své fantazii při dokončování příběhů s detektivní zápletkou. Podařilo se jim vytvořit poutavé příběhy o zvědavých dětech, které touží vyřešit nejednu záhadu.

Jaký příběh bude Vaším favoritem?

OBSAH:

4. - 5. třídy

1. místo: Monika Kudweisová, 5.A
2. místo: Eliška Labudová, 5.A
3. místo: Bára Linhová, 4.A

6. - 7. třídy

1. místo: Veronika Kotlanová, 6.D
2. místo: Adéla Jančí, 7.A
3. - 4. místo: Lucie Drahá, 7.C, Vítězslav Svoboda, 7.A

8. - 9. třídy

1. místo: Karyna Nahorniuk, 9.B
2. místo: Zuzana Drahá, 9.D
3. - 4. místo: Antonín Vrba, 9.B, Tomáš Rišian, 9.D

Tři detektivové a bláznivé psisko aneb Záhada zmizelého obrazu

Bylo horké letní odpoledne a parta dětí se sešla u starého stromu na kraji vesnice. Už dlouho tito kamarádi hledali nějaké dobrodružství, a když se doslechli, že na nedalekém zámku zmizel cenný obraz ženy bez tváře, rozhodli se, že právě oni musí přijít na to, co se tam stalo. Do své party vzali i psa Baxtera, ten vždycky našel stopy, které ostatní přehlédli.

Dorazili na zámek, zakoupili si lístek a vydali se na prohlídku. A ejhle, na vlastní oči se přesvědčili, že obraz skutečně zmizel. Teď přišel ten správný čas, aby rozluštili onu tajemnou záhadu.

„Kam ten obraz zmizel?“ „Kdo jen ho mohl vzít?“ „A proč by to dělal?“ To byly první reakce Verči, Martina a Elenky, když spatřili vybledlý flek po rámu obrazu na zdi. „Haf, haf, haf,“ zaštěkal do jejich rozhovoru Elenčin pes Baxter. Byl chytrý a měl opravdu hodně citlivý čich, proto na něj děti spoléhaly a doufaly, že jim ve vyšetřování pomůže. Když přestal štěkat, mohli se všichni zase začít soustředit. Obraz nebyl nijak velký, spíše střední velikosti, usuzovali ti tři. Vedle místa činu byly dva nádherně ručně malované květináče a v nich rozkvétaly rudé, růžové, žluté i bílé růže. Bylo to poněkud zvláštní, ostatní umělecká díla vystavená na chodbičce zámku působila tajemně, strašidelně a smutně. Měla tmavé odstíny barev a jen málokdy z nich byla cítit radost. Zatímco na místě zmizelého obrazu to vypadalo úplně naopak. Stěna měla světle žlutou barvu a přesně na část mezi květináči svítilo slunce z pootevřeného okna. Děti si dokonce všimly i malinkatého motýlka, který právě usedl na jednu z barevných květin. „Musíme najít nějaké stopy po pachateli,“ prohlásila Verča. Martin zatím vytáhl z batohu malý kufřík se vším potřebným a zeptal se: „Co ověříme jako první?“ Elenka mu v mžiku odpověděla: „Nejdřív místo pořádně prohledáme, když najdem nějaký stopy, seberem je pomocí výbavy z kufříku, no a pak je prozkoumáme v domku na stromě.“

A tak začali hledat, stopovat, prohlížet a vymýšlet teorie, nic ale nenašli. Rozhodli se, že pro dnešek je toho už dost a že se vrátí zítra. Zapomněli ale na jedno místo. Pod květináčem se válel kus látky z pachatelova oděvu. Náš zlodějíček byl ale všímavý a hned po loupeži mu došlo, že zanechal stopu, rozhodl se, že se na zámek vrátí, ale udělal špatné rozhodnutí. Místo toho, aby skryl stopy, které po něm zůstaly, zanechal jich tam o mnoho víc, však sami brzy zjistíte, že tahle chyba ho nakonec prozradí.

Druhý den se děti sešly v domku na starém, ale pevném stromě. Byl to velký a statný dub. Jeho větve byly obrovské a teď v létě obsypané spoustou zelených listů. Právě na jedné z těch

nižších byla upevněna jejich klubovna. Nebylo ale jen tak dostat se do ní. Dvanáctileté děti po provazovém žebříku snadno vylezly, ale Baxter s tím měl vždy trochu problém... Když se tam po pár minutách povedlo dostat i toho chlupatého hafana, mohla začít jejich už několikátá diskuse. V domku se scházeli pokaždé, když chtěli něco důležitého probrat. Právě tady se poprvé domluvili, že vyřeší případ zmizelého obrazu. Když dostatečně prokonzultovali situaci, vyrazili na místo činu. Zámek byl na kopci, a tak jim cesta trochu trvala. Baxter plný energie se hnal dopředu, ostatní měli chvíli čas přemýšlet a vymýšlet

teorie. „Proč je vlastně ta žena na obraze bez tváře?“ zeptala se Elen. Nikoho z nich ale nenapadl pádný důvod a než ho stačili vymyslet, byli nahoře. Baxter se rozštěkal, vypadalo to, že se mu něco nelíbí. „Hmm,“ zamýšlel se Martin. „Co se to s ním děje, vždyť byl včera klidný,“ dodal nakonec. Elenka se ve svém psovi opravdu vyznala, stačilo, aby jen zavrtěl malým chlupatým ocáskem, a ona hned věděla, co se jí snaží říct. „Vždyť je to jasné, cítí stopu. Pojd'te, rychle za ním!“ Rozběhli se, jak nejrychleji uměli. Verča ještě stačila hodit paní recepční do malé kasičky sto padesát korun za všechny tři a pak už upalovala za ostatními. Baxter měl pravdu, něco vážně nebylo v pořádku. Květináče roztříštěné, květiny zvadlé, ležící na zemi a stopy od hlíny z květníků vedoucí pryč. „Rychle, po stopách!“ zvolal Martina rozběhl se malou chodbičkou pryč ze zámku, holky na nic nečekaly, popadly batohy i psa a utíkaly za ním. Dohrnaly ho až v zámeckém parku, kde stopy končily. Martin celý zklamaný

z toho, že zloděje nenajdou, prohlásil: „Musíme se tu porozhlídnout a vyfotit všechny ty rozbitý a umazaný věci.“ Holky souhlasily, Verča prohlédla několik míst a Elenka vyfotila rozbité květináče a stopy od bot. Martin měl u sebe Baxtera, a když už myslel, že to psisko nic nevyčmucha, objevil za jedním z keřů malý lístek. Byla na něm mapka vesnice a obrázek zámku ostře červeně zakroužkovaný. Martin zavolal Verču, ta doběhla pro Elen a všichni tři na kus zmačkaného papírku hleděli. Jen Baxter pronásledoval veverku a čehokoliv jiného si najednou nevšímal. Verča po chvilce přemýšlení prohlásila: „Pachatel musí bydlet někde tady ve staré části tohohle zapadákov.“ „Jak si na to jako přišla?“ nedůvěřivě se tázal Martin. Elenka, která tvrzení hned pochopila, mu odpověděla: „Koukej, vždyť je to jednoduchý. Stará část je načrtnutá úplně jinak, jako by vůbec nebyla podstatná, a navíc tady máš vyznačenou cestu z části, o který mluvím, až na zámek.“ „Musíme se tam co nejdřív vydat,“ prohlásila Verča

a Baxter, který konečně přestal honit zrzavou veverku, zaštěkal na souhlas. Už, už se chtěli rozběhnout, ale na chodbičce je zastavil starší pán střední postavy, měl tmavé špinavé oblečení a jeho výraz na tváři vypadal dost zle. Potichu si říkal něco jako: „Nemám rád svět, běžte všichni někam.“ Děti hrůzou zkoprněly a koukaly na toho záhadného muže, ten se na ně jen výhruzně podíval a řekl: „Neměly byste tady běhat, děti, podlaha je tu kluzká.“ Ti tři jen přikývli a rychle odešli pryč.

Po hodině cesty plné stěžování na bolavé nohy se přátelé dostali do staré části vesnice. Baxter ustrašeně šťekal, jako by mu zase něco vadilo, dětem ihned došlo, že jsou na správném místě. „Pojďte zkusit najít ty divný baráky, třeba objevíme nějakou stopu,“ řekla Verča a vytáhla z Martinova batohu mapu staré části, bylo to poněkud zvláštní vidět ji, ta, kterou našli u místa činu, byla totiž mnohem barevnější a celkově vypadala jinak. Vydali se tedy prozkoumávat domky.

Další den po obědě se kamarádi sešli v klubovně na stromě. „Tak máte nějaký tipy, kdo to mohl šlohnout?“ zeptala se Verča. „No,“ prohlásila Elen, „myslím, že by to mohla bejt ta starší pani, jak na nás tak zle vejrala z okna.“ „A co ty, Martine?“ opět se Verča zeptala. „Taky myslím, ostatní jsou tam jen starý důchodci, ty by to ukradli fakt těžko.“ Děti se rozesmály při představě, že nějaká stoletá babča na vozičku bere obraz a drandí si to kolem paní recepční padesátikilometrovou rychlostí a d'ábelsky se u toho směje. Když se uklidnily, dostala se ke slovu zase Verča: „Já s váma úplně souhlasím, zahlédli jsme přece u ní nějaké věci, které můžeme brát jako dobré důkazy.“ Ano, je to tak, děti u paní Mařeny Kvěťákové zahlédly pootevřeným oknem hned několik nádherně malovaných map, jako byla ta, kterou objevily u záměčku. Také je pravda, že na ně výhruzně koukala, a když si jich všimla, začala zamykat

dveře i okenice. Právě v moment, kdy vlezla do dveří, aby je zabouchla, všimli si naši přátelé svítivě zelených holínek na jejích nohou, měly tvar jako stopy na místě činu. Už teď měly děti důkazů dost, ale do toho všeho se o ní ještě doslechly, že na zámek často chodívá, a jelikož neměly žádné jiné podezřelé, bylo jasné, že to byla ona.

„Stůjte, paní Květáková!“ zařval Martin při vloupačce do jejího domu. „My víme, že jste ukradla ten obraz!“ přidala se Elen. „A hele, máte i stejnou velikost holínek, jako jsou ty stopy u místa činu!“ prohlásila Verča. „Co si to dovolujete, vy malí spratci! Pošlu na vás svoje psy!“ začala křičet paní Květáková. Baxter se šíleně rozštěkal na znamení toho, že je bude za každou cenu chránit. „Tak zaprvé, ty holínky nejsou moje, zadruh...“ Než to stačila doříct, skočila jí Verča do řeči: „Čí jsou?!“ „No přece pana Prokopa, zámeckého zahradníka a dobrého malíře, od koho myslíte, že mám ty úžasné mapy?!“ Verče v hlavě prolétlo tisíce myšlenek, konečně jí to došlo.

Seděli u krbu v teplém pokojíku, bylo sice léto, ale venku teď pořádně přšelo, ano – Martin, Elenka, Verča, pan Prokop a slavná malířka obrazu *Ženy bez tváře* paní Koláčková, která slavila své 80. narozeniny. Nejspíš si teď říkáte jak, proč a cože, nebojte, všechno vám vysvětlím.

Pan Prokop, malíř, který vytvořil nádherné mapy a většinu obrazů na chodbičce, zahradník, který se po celý rok staral o zámecký parčík a pomáhal paní recepční udržovat zámek v dobrém stavu a ten záhadný muž, co řekl dětem, ať neběhají po kluzké podlaze, to byl ten zločinec, který ukradl obraz. Dříve byl slavný široko daleko, ale významná malířka paní Koláčková jednou namalovala obraz, který jeho slávu překonal. Byl to on: obraz *Ženy bez tváře*. Na Prokopa všichni zapomněli. Jeho zármutek, velké zklamání a chuť se pomstít ho donutily obraz ze zámku ukradnout. Nesnesl totiž dívat se každý den při své práci na chodbu plnou jeho smutných obrazů, ve které byl jeden jediný, z kterého byla cítit radost a štěstí a zkazil mu kariéru. Děti na něj ale nakonec přišly a to je jasné, že obraz i s velkou omluvou vrátil. Paní Koláčková měla dobré srdce a odpustila mu. Právě proto teď v klidu seděli u ní doma a užívali si toho, že mohou být spolu. Pan Prokop s paní Koláčkovou začali malovat společná mistrovská díla. Paní Květáková už na incident s vloupačkou dávno zapomněla a raději obdivovala své oblíbené mapy. Verča, Martin a Elenka, ti to celé vyřešili, to už přecevíme, ale jak na to všechno nakonec přišli? Verče došlo, že paní Květáková s tím nemá nic společného. Měla doma mapy, ale jak už jsem se zmínila, kupovala je od Prokopa, protože moc ráda cestovala. Holínky si od něj jen půjčila, když potřebovala zasadit květiny na zahrádce. To se jí ale moc nedařilo, proto měla tak špatnou náladu. Tihle tři samozřejmě

i s Baxterem po oslavě nedělali už nic moc extra, začala jim škola, takže plán na dalších deset měsíců byl jasný...

No a proč žena z obrazu neměla tvář, je obrovským tajemstvím paní Koláčkové, která ho nikdy nikomu neřekla, proto si význam obrazu budete muset domyslet.

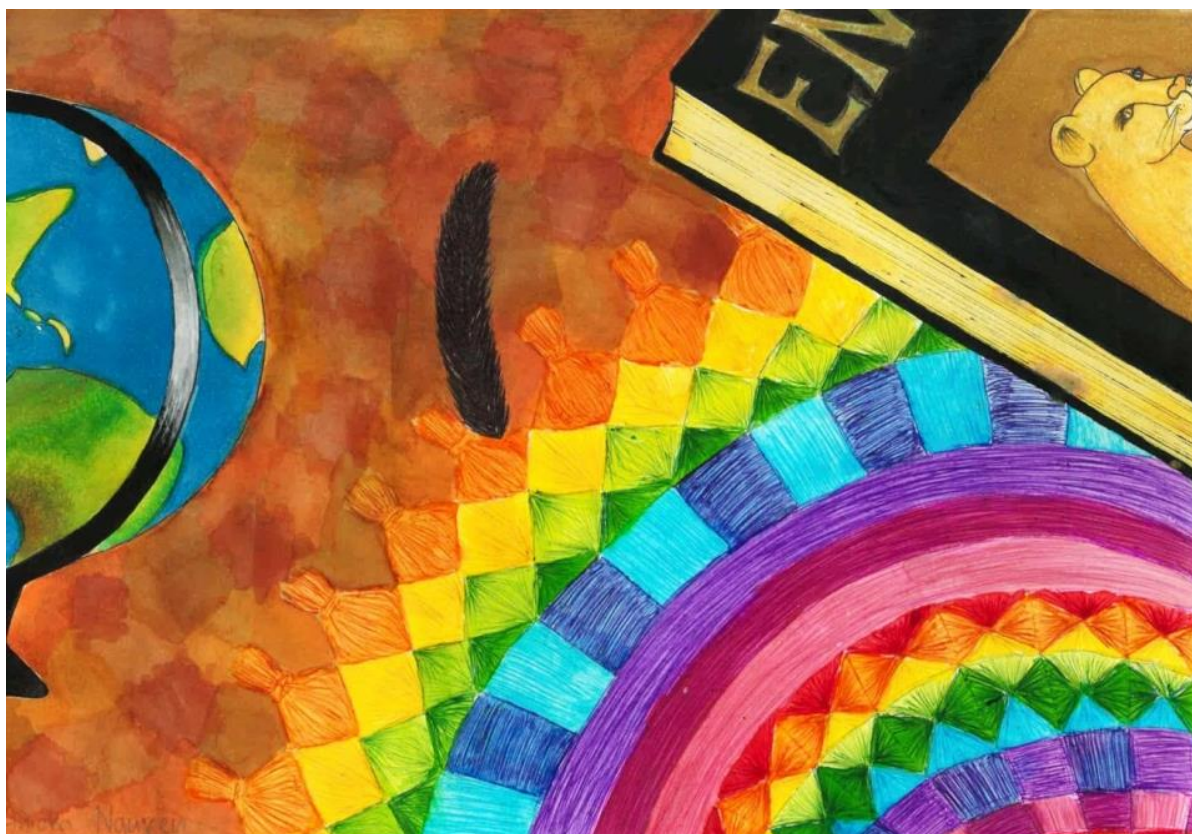
Zazvonil zvonec a příběhu nejen o ztraceném obraze, ale také o přátelství je konec.

Autorka textu: Veronika Kotlanová, 6.D

Ilustrace: Barbora Pašková, 8.B

Ztracený minerál

Bylo to jedno z těch šedých říjnových rán, kdy déšť bubnoval na okna školy a všechno působilo trochu tajemněji než obvykle. Ve třídě zůstala jen parta kamarádů.

Ve škole se šířila zvláštní zpráva – během polední přestávky se z kabinetu přírodopisu ztratilo něco velmi cenného: vzácný minerál, který si škola zapůjčila z muzea na chystanou školní výstavu. Nikdo nechápal, jak se mohl ztratit, když kabinet byl zamčený a klíče měl jen pan učitel Novák. Parta pěti kamarádů se rozhodla záhadu vyřešit.

V partě jsou kamarádi ze 4.A, nejvyšší je Eliška, Niky nejrychleji běhá, Míša, ta zas všechno ví, a Adam s Michalem mají největší smysl pro humor.

Zašli do kabinetu za panem učitelem Novákem, aby zjistili, jak se to vlastně stalo, že minerál zmizel. Pan učitel jim ukázal, kde malý třpytivý minerál ležel. Pan Novák říká: „Místo minerálu tu zbylo jen pár shozených knih.“ Jeden z kluků říká: „Třeba to byl nějaký trpaslík, který byl tak malý, že si musel dát pod nohy ty knihy, aby na ten minerál dosáhl.“ „Ha, ha, ha,“ řekla Míša. Eliška si všimla, že okno je pootevřené. Druhý z kluků na to: „Tak to mohl být lenochod, lenochodi jsou velice šikovní.“ Niky říká: „Kde by se tu vzal lenochod?“ „Hm, to tedy nevím,“ odpověděl Michal.

Holky začaly poklízet knihy ze země na stůl a najednou si všimly, že zpod koberce vykukuje barevné pírkó. „Kde se tu vzalo to pírkó?“ zeptá se Míša. „Že by bylo z toho lenochoda?“ žertovně pronesl Adam. Niky se plácla do čela. Eliška se rozhlížela z okna a všimla si nějakého ptáka, který mířil ke stromu uprostřed školního parku, kde měl zřejmě hnízdo. „Nemohla to být straka?“ zeptala se Niky. „Tak se jí zeptáme, jestli tu neviděla nějakého zloděje,“ odvětil na to Michal. „Jdeme to prozkoumat!“ řekli najednou Adam s Eliškou.

Bohužel výslech straky se nepovedl, straka byla pryč, ale zato v hnízdě našli spousty ztracených předmětů: písťalku pana tělocvikáře, kávovou lžičku, dokonce i Eliščin ztracený řetízek, který ztratila před rokem na tělocviku a nakonec i vzácný minerál. Pan učitel Novák je odměnil bonboniérkou a vstupenkou do muzea.

V muzeu to bylo hezké a moc si to tam užili. Výstava se vydařila a pan Novák byl rád, že se minerál našel.

Autorka textu: Bára Linhová, 4.A

Ilustrace: Anna Nguyen, 7.C

Zmizení ženy bez tváře

Bylo horké letní odpoledne a parta dětí se sešla u starého domu na kraji vesnice. Už dlouho tito kamarádi hledali nějaké dobrodružství, a když se doslechli, že na nedalekém zámku zmizel cenný obraz ženy, rozhodli se, že právě oni musí přijít na to, co se tam stalo. Do své party vzali i psa Baxtera, ten vždycky našel stopy, které ostatní přehlédli.

Dorazili na zámek, zakoupili si lístek a vydali se na prohlídku. A ejhle, na vlastní oči se přesvědčili, že obraz skutečně zmizel. Teď přišel ten správný čas, aby rozluštili onu tajemnou

záhadu.

Parta skládající se z Alžběty, Tondy, Davida a Baxtera se rozhodla prozkoumat okolí činu. Baxter, který má dobrý čich, najednou chytil stopu. Vede kamarády na nádvoří. Nádvoří je okrouhlé náměstíčko uprostřed zámku. Má vysoké a strmé zdi, na kterých se něco opravuje. Tamtudy se utéct nedá. Vedou odtud tedy dvě cesty. Jedna vede bránou do zámku, druhá dlouhou temnou a strašidelnou chodbou do podzemí. Tonda rozhodl: „Půjdeme prozkoumat to podzemí.“

Když vešli do podzemí, Baxter najednou začal štěkat a ne a ne přestat. „Mám takový pocit, že se mu sem nechce,“ zašeptal David. Jakmile to dořekl, ozvalo se z dálky pronikavé břink! Rozběhli se za tím zvukem, ale záhy zjistili, že dál už se nesmí. Jít, či nejít? Zatímco se děti rozmýšlely, Baxter rozhodl za ně. Rozběhl se a děti hned za ním. Davida bolí nohy. Alžbětu píchá v boku. Tonda šlápl na kamínek a vykřikl bolestí. Zastaví se. Rozhlíží se kolem. Nikde nic. Tma jako v pytli. Až na malé světélko blikající v dálce. Když k němu dorazí, dojde jim, že se úplně ztratili. Nemají nic. Je jim zima. Naštěstí mají aspoň baterku, kterou svítí kolem dokola. Všimnou si poklopu na stropě. Pokusí se ho nadzvednout, ale poklop se ani nehne. Zkouší to znovu a znovu. Napočtvrté to vyjde a poklop se odsune. Podívají se ven. Venku to vypadá jako někde na smetišti. Všude se válejí odpadky a je tu takové tísnivé šero. Pomůžou Tondovi vylézt a společně se vydají na obhlídku. Málem by

zapomněli zavřít poklop. Když zapadne na své místo, ozve se stejné pronikavé a hlasité břink jako předtím. Alžbětu náhle napadne: „Ten, kdo to ukradl, tam podle mě ještě...“ David to dořekne za ni: „Byl!“ „To by dávalo smysl,“ řekne Tonda, „proto jsme taky slyšeli tu ránu, pachatel se lekl toho štěkání a utekl.“ Mezitím, co tam nad tím rozjímají, je někdo pozoruje. Nikdo si toho nevšimne. Nikdo, kromě Baxtera. Rozběhne se tím směrem a zuřivě štěká. Kamarádi se s ním snaží udržet tempo, ovšem Baxter je rychlejší. Zmizí jim z dohledu. Děti tedy běží za zvukem. „Musím si odpočinout,“ hlásí Alžběta. Tonda se přidá: „Já taky, zase mě bolí ta noha.“ Zastaví. Najednou Baxter přestane štěkat a děti zaslechnou zoufalé volání o pomoc.

Když tam dorazí, uvidí Baxtera, který stojí na asi 30letém muži a vrčí na něj. Vedle muže leží pytel s něčím velkým a hranatým. Podívají se dovnitř a je tam přesně to, co očekávali. Obraz ženy bez tváře, který zmizel ze zámku. Zavolají policii a předají jí onoho muže. Později se ukáže, že to byl dělník, který si chtěl vydělat na tom, že by ten obraz později prodal. Zapadá to dohromady, protože jediná cesta k obrazu vedla vchodem do zámku, nebo někud seshora. Dělník slezl z lešení, vzal obraz a utekl podzemím.

Jako poděkování od správce zámku mohou děti i s rodinami strávit celý víkend v královských komnatách. Ve škole si o nich pořád spolužáci šuškaří a děti se cítí jako opravdoví hrdinové. Tonda dokonce přemýšlí o tom, že by se jednou mohl stát policistou. A zloděj? Ten si to odsedí!

Autor textu: Vítězslav Svoboda, 7.A

Ilustrace: Kristina Štrbová, 6.B

Chybějící obraz ze zámku

Bylo horké letní odpoledne a partaděti se sešla u starého stromu na kraji vesnice. Už dlouho tito kamarádi hledali nějaké dobrodružství, a když se doslechli, že na nedalekém zámku zmizel cenný obraz ženy bez tváře, rozhodli se, že právě oni musí přijít na to, co se tam stalo. Do své party vzali i psa Baxtera, ten vždycky našel stopy, které ostatní přehlédli.

Dorazili na zámek, zakoupili si lístek a vydali se na prohlídku. A ejhle, na vlastní oči se přesvědčili, že obraz skutečně zmizel. Teď přišel ten správný čas, aby rozluštili onu tajemnou záhadu.

Ve starém zámku, který stával na kraji vesnice, visel neobvyklý obraz. Znázorňoval ženu ve vínových šatech bez tváře. Všichni vesničané věřili, že tento obraz přináší štěstí a mnozí

říkali, že má magickou moc. Ale před pár týdny obraz zmizel. Brzy na to se ve vesnici začaly dít podivné věci – dobytek onemocněl, úroda nerostla a staří lidé si šeptali, že se zmizením obrazu zmizelo i štěstí.

Čtyři děti, Petr, Tereza, Ondřej a Káťa, se rozhodly, že musí tuto záhadu vyřešit. S nimi byl i jejich věrný pes, sibiřský husky jménem Baxter, který děti vždy doprovázel na jejich dobrodružstvích.

Baxter byl nejen hravý, ale i chytrý – vždy našel stopy tam, kde je nikdo nečekal a tím byl velmi užitečný.

„Musíme ten obraz najít,“ řekl Petr, nejstarší z dětí. „Pokud nosí štěstí, musíme ho získat zpět. Baxter nás povede,“ řekla

Tereza, „jeho čich nás nikdy nezklamal.“

A tak se po obědě sešly a vyrazily na zámek. Obrovské brány se s obtížemi otevřely a děti s Baxterem vstoupili do temných chodeb, kde mnoho let nebylo žádné světlo. Všechny místnosti, kterými společně procházeli, byly pokryty prachem a pavučinami, ale v galerii, kde předtím visel obraz, bylo nezvykle ticho. „Tady,“ řekl Petr a ukázal na zeď, „obraz visel právě zde.“ Jenže místo obrazu byly na zdi jen stopy po rámu, jako by ho někdo nedávno odstranil. Baxter ostražitě pobíhal kolem a očíhával každý roh. Najednou se pes zastavil a zaklonil

hlavu, nastražil uši. „Co je tam?“ zeptal se Ondřej, když si všiml, že Baxter něco našel. Baxter je odvedl do vzdáleného rohu místnosti, kde byla starožitná dřevěná police pokrytá prachem. Pes si začal hrát s jednou z knih, jako by něco hledal. „Něco našel!“ zvolal Petr a přišel blíž. Když zvedl polici, otevřel se za ní průchod vedoucí dolů do sklepa. Děti se na sebe zvědavě podívaly a bez váhání sešly po schodech dolů. Suterén byl tmavý a vlhký, ale s každým krokem se vzduch ochlazoval. A tak v samém rohu suterénu našly něco zvláštního – starou truhlu. Na jejím víku bylo vyobrazení ženy přesně jako na ztraceném obrazu.

„To je ona!“ zvolala Káťa. Petr truhlu opatrně otevřel. Uvnitř byl nejen obraz, ale také starodávný amulet, který jako by zářil slabým světlem. „Toto je stejný amulet, který měla žena na obrázku,“ poznamenala Tereza. Jakmile se Petr dotkl obrazu, místnost se naplnila zvláštní energií, jako by se samotný prostor kolem nich lehce pohyboval a měnil. V tu chvíli začal Baxter štěkat, přiběhl k obrazu a očichával ho, jako by něco hledal. „Baxtere, co tam cítíš?“ zeptal se Ondřej, ale pes jen dál nervózně očichával plátno. Nikdo nechápal, co se děje. Nakonec se z nečinnosti probudil první Petr a rozhodl se pověsit obraz zpět na zeď. Jakmile ho vrátil na obvyklé místo v zámecké galerii, náhle se ve vzduchu objevil slabý lesk a v místnosti se oteplilo. Baxter se uklidnil a posadil se vedle, jako by už vše bylo na svém místě. „Vrátili jsme ji,“ řekl Petr s pocitem dobře odvedené práce, „snad se teď všechno změní k lepšímu.“

Od té chvíle se ve vesnici opravdu začaly dít zázraky. Úroda opět vzrostla, zvířata se uzdravila a rodila zdravá mláďata, v domovech bylo více štěstí. Obyvatelé si začali všimnout, že se obraz na zámecké zdi změnil, žena na obraze již nebyla bez tváře, měla tvář a nejen to, její pohled byl vřelý a laskavý. Zdálo se, že konečně našla klid. Děti a Baxter pokračovali ve svých dobrodružstvích, ale nyní se pro ně zámek stal zvláštním místem. Pokaždé, když procházeli kolem jeho zdí, věděli, že obraz v sobě skrývá nejen tajemství, ale také sílu, která dokáže vrátit štěstí. Ale jedna věc zůstala nezměněná – Baxter byl vždy u toho a svým všetečným čichem a věrným srdcem pomáhal dál řešit ty nejtajemnější záhady.

Autorka textu: Karyna Nahorniuk, 9.B

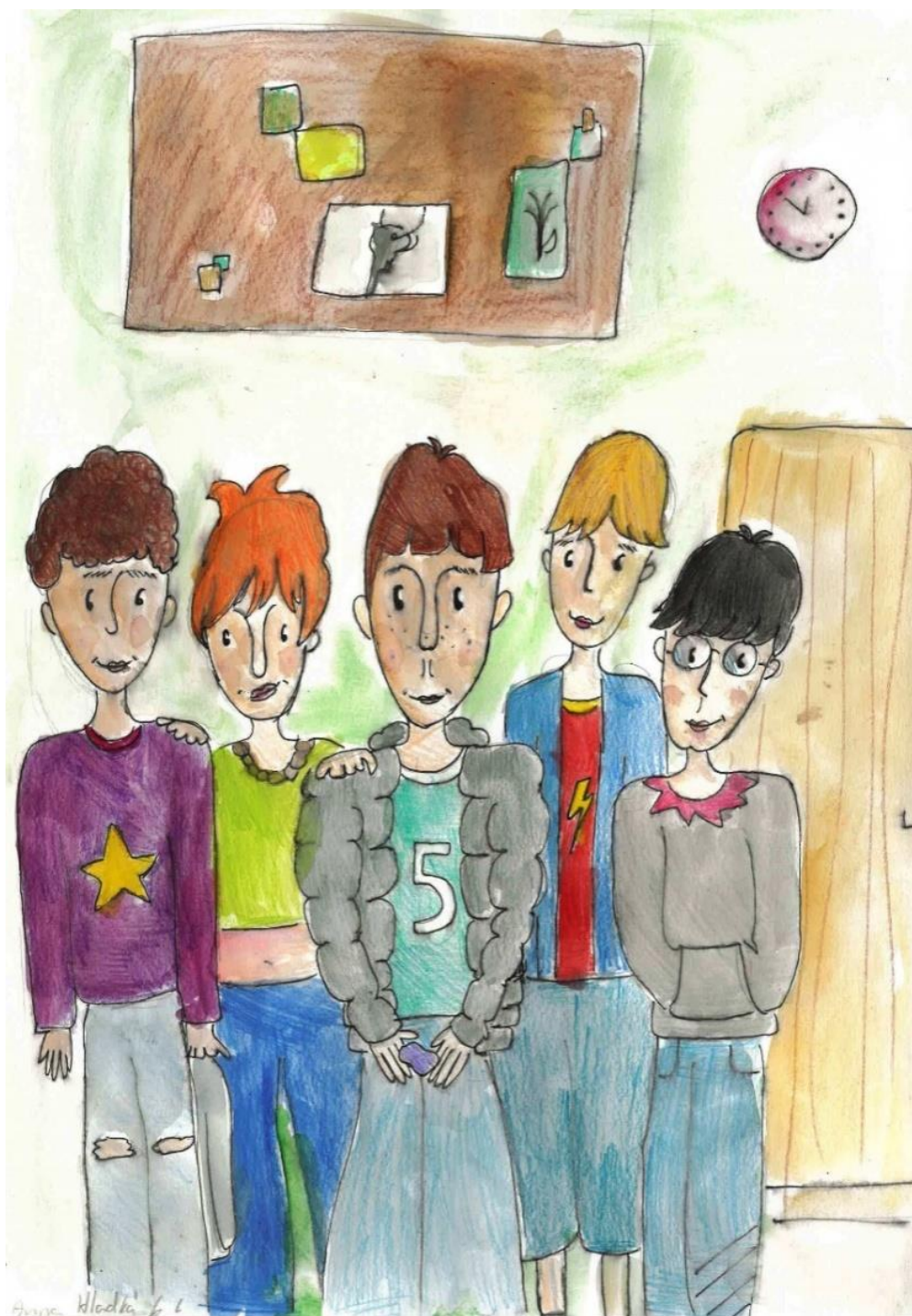
Ilustrace: Magda Cinertová, 9.A

Tajná chodba

Bylo to jedno z těch šedých říjnových rán, kdy déšť bubnoval na okna školy a všechno působilo trochu tajemněji než obvykle. Ve třídě zůstala jen parta pěti kamarádů.

Ve škole se šířila zvláštní zpráva – během polední přestávky se z kabinetu přírodopisu ztratilo něco velmi cenného: vzácný minerál, který si škola zapůjčila z muzea na chystanou školní výstavu. Nikdo nechápal, jak se mohl ztratit, když kabinet byl zamčený a klíče měl jen pan učitel Novák. Parta pěti kamarádů se rozhodla záhadu vyřešit.

„Věříte tomu?“ zeptal se Tomáš přítel chvíli po ohlášení ztraceného minerálu. „No... Vlastně ani nevím!“ odpověděla Ema, která většinou vždy o všem pochybovala. Milan radši neodpovídal, protože se nechtěl hádat. Terka byla nejodvážnější, a tak vyhrkla: „Tak to pojďme prozkoumat!“

V tu chvíli se všichni otočili na Filipa. Byl nejstarší, tudíž skoro o všem rozhodoval. Když Filip ucítil pohled přátel, začervenel se. A tak jen vykoktal: „No... Jako mohli bychom se jít podívat. Ale až tu nikdo nebude. Večer.“ „Ale jak se sem podle tebe dostaneme?“ tázala se Ema.

„Milanova mamka je přece zástupkyně ředitelky!“ odpověděla jí hned Terka. „Co myslíš, Milane?“ vyhrkli všichni čtyři najednou. Milan vnímal jejich upřené pohledy a najednou se cítil velmi důležitý. „Klidně, mamka má klíče od školy,” řekl odhodlaně. „Tak tedy večer okolo sedmé?“ ujišťovala se nesměle Ema. „Jooo!” shodli se jednohlasně ostatní.

Večer se všichni sešli u vратnice. Odemkli školu a pátrání začalo. Ze všeho nejdříve běželi samozřejmě ke kabinetu. Sborovna byla otevřená, což bylo dost divné, protože škola a všechny místnosti bývají tou dobou přeci zavřené. Rozsvítili baterky a začali hledat.

Když otevřeli ten nejmenší šuplík, na dně uviděli onen ztracený minerál! Všichni se udiveně dívali jeden na druhého, ale potom jim to došlo. Pan Novák ho nikdy neztratil. Chtěl jen vyvolat falešný poplach! Vtom někdo zabouchl dveře. Ze tmy na ně vykukla něčí hlava s brýlemi a blondatými vlasy. Byl to pan Novák! „Vím, že jste drahokam našli,” řekl chladně. „Nenechám vás můj plán zničit. Udělali jste chybu, že jste sem dnes večer přišli! Budu vás tu muset zamknout!” Nato pan Novák vyšel z kabinetu, zamknul děti a odkrácel pryč. Všichni až na Milana byli překvapení a zděšení. „Kde to jen... Tady!” „Co to, prosím tě, děláš?” zeptala se Milana Terka. „Je to marné. Zůstaneme tady zamčení až do rána,” dodala smutně.

“Kdysi dávno,” pokračoval Milan a nevšímal si jí, „byla za obrazem ředitelky tajná chodba, která vedla až do její kanceláře! A evidentně je tu doted!” vykřikl vítězoslavně, když našel to, co hledal. „Takže nejsme ztraceni?” tázal se Filip. „Ne!” ušklíbl se Milan. „Tak tím pádem jdeme pryč... Nebo ne?” ozval se Tomáš. „Neboj, jdeme!” uklidňoval ho Milan. Jeden po druhém vešli do tmavého tunelu a začali se prodírat pavučinami. Zanedlouho se před nimi objevily dveře ředitelčiny kanceláře. Vešli dovnitř a okamžitě zavolali Milanově mamce. Ta se hned spojila s paní ředitelkou a policií.

Druhý den, k jejich potěšení, zatkli pana Nováka. Jednak je držel zamčené v kabinetu, ale hlavně se policii přiznal, co měl celou dobu za lubem. Ukradený minerál byla jen záminka na odvedení pozornosti, zatímco by nepozorovaně vykradl školní pokladnu!

Autorka textu: Monika Kudweisová, 5.A

Ilustrace: Anna Hladká, 6.C

Zvířecí zloděj

Bylo to jedno z těch šedých říjnových rán, kdy déšť bubnoval na okna školy a všechno působilo trochu tajemněji než obvykle. Ve třídě zůstala jen parta pěti kamarádů.

Ve škole se šířila zvláštní zpráva - během poslední přestávky se z kabinetu přírodopisu ztratilo něco velmi cenného: vzácný minerál, který si škola zapůjčila z muzea na chystanou školní výstavu. Nikdo nechápal, jak se mohl ztratit, když kabinet byl zamčený a klíče měl jen pan učitel Novák. Parta pěti kamarádů se rozhodla záhadu vyřešit.

„Crrr,” zazvonil zvonek na konec hodiny a Tonda, Šimon, Matěj, Filip a Kuba vyběhli před školu na nádvoří. „Takže kluci, musíme mít oči všude,” začal Šimon. Přidal se Tonda a říká: „To je jasný, vždyť jsi viděl, jak ten kámen byl malej.” „Taky pěkně cennej kámen,” říká Filip a posune si brýle na nose. „Tady nic nevyřešíme, kluci, pojďme radši domů a ve tři se sejdem na hřišti,” říká Kuba. Matěj odpoví: „To zní jako plán.” A všichni se vydali cestou domů.

Doma odhodili aktovky, napili se a najedli a bylo za pět tři. „Zase nestíhám,” zanaříká Filip, když se snaží nasoukat nohu do boty. Jsou přesně tři a všichni jsou na místě, kromě Filipa. „Ááá, támhle běží,” řekne se smíchem Šimon a ukáže prstem na Filipa. Filip přiběhne

a udýchaně řekne: „Tak co, hoši, máme nějaký plán?” „No, čekáme na tebe,” chopí se odpovědi Tonda. „Vidím to tak, že nejdřív to prohledáme tady, co když to tu někdo ukryl,” řekne Kuba. „Rozkaz, kapitáne,” odpoví všichni naráz a vydají se hledat. „Tady nic,” řekne Tonda potom, co vylezl z keře. „Furt nic,” povídá Šimon. Po prohledání celého hřiště nikdo nic nenašel a parta si sedla ke stolu. „Asi nám není souzeno ho najít,” říká posmutněle Matěj. „No, já tady končím, za chvíli mám večeři, a ještě se musím nachystat do školy,” povídá sklesle Šimon. Kuba na to: „To je pravda, tak zítra ve škole kluci.” Všichni se rozloučí a jdou smutně domů.

„Je ráno, je ráno,” začal otravně povykovat Matějův papoušek, aby ho vzbudil. Když všichni dorazili do třídy, začali si povídat, jestli na něco náhodou nepřišli. Nikdo nic nového neměl. Zazvonilo, a tak se třída posadila do lavic. „A jéje, máme přírodák,” říká zpružele Filip Šimonovi. A vtom do třídy vkročí učitel vyšší postavy s trochu prořídlymi vlasy a povídá: „Tak se hezky postavíme, třído, a můžete se jít rovnou obouvat, protože půjdeme pozorovat ptactvo v areálu školy.” Kluci se na sebe jenom podívají, jestli to myslí vážně a jdou s klíčky v ruce ke skříňkám. Tonda potichu špitne: „To jako fakt?” A jdou otráveně cestou ven.

Když byli venku, učitel jim rozdával atlas ptáků, aby žáci věděli, jakého ptáka zrovna pozorují. Učitel už jenom doplnil: „Jestli budeme mít štěstí a nějaké hnízdo bude nízko, mohli bychom opatrně nakouknout. Teď už do práce, šup,šup.”

Kluci byli spolu ve skupině a rozhlíželi se všude možně. Najednou se Šimon odpojí od skupiny, zatímco kluci zběsile zapisují, kolik ptáků už poznali. Šimon najde hnízdo ve výšce své hlavy na jednom ze tří smrků.

„Hoši, pojdte sem, našel jsem hnízdo,” zakřičí. Kluci hned přiběhnou a začnou bedlivě sledovat hnízdo. „Hustý,” řekne Filip. „Koukneme se dovnitř, pan učitel přece říkal, že můžeme,” povídá nedočkavě Matěj. Tonda, který je z nich nejvyšší, se nakloní nad hnízdo a nemůže věřit vlastním očím. „To-to přece nemůže být pravda,” řekne s překvapením. „Co se děje, chci to taky vidět,” povídá zvědavě Matěj. A když se podívá, vykřikne: „Kluci, našli jsme ho!” Vezme ho do ruky - malý blyštivý kamínek - a ukáže ho klukům. „To snad není

pravda, to je on, ten minerál, který hledá celá škola,” říká s úžasem Kuba. „Musíme ho ukázat

panu učiteli,” začne Filip a pospíchá za ním. „Pane učiteli, pane učiteli, neuvěříte nám, co jsme našli,” začne Matěj. Pan učitel se jenom se smíchem zeptá: „Co kluci, našli jste snad páva?” Kluci zakroutí hlavou a Matěj ukáže malý třpytivý minerál, který drží na dlani. Pan učitel vykulí oči, div mu nevypadnou z důlků, ptá se: „Kde jste ho našli?” Šimon odpoví: „No, našel jsem jedno ptačí hnízdo a když jsem zavolal kluky, tak jsme se do hnízda podívali a byl tam ten minerál, který pan učitel Novák hledá.” „Pojďte mi ukázat to hnízdo, asi vím, o kterého ptáka jde,” řekl pan učitel.

Když všichni došli k hnízdu, pan učitel vyndal z hnízda malé pírkó a povídá: „Je to jasný, byla to straka, ta, co ten minerál ukradla.” „A teď kon běžte k panu řediteli a řekněte, že jste ho našli,” řekne ještě, ale kluci už peláší do ředitelny. „Tak my jsme fakt hustý,” vykřikne Tonda. „To teda jsme, mám takovou radost,” dodá Šimon.

Když dojdou k ředitelně, Filip zaklepe na dveře - ťuk, ťuk - a vtom se dveře otevrou. „Dobrý den,” pozdraví všichni nahlas. Ředitel se jenom zeptá „Dobrý den, chlapci, co mi nesete uprostřed hodiny?” Matěj se chopí slova a povídá: „My jsme našli ten minerál.” A ukáže ho ve své dlani. Ředitel si nasadí brýle, jestli dobře vidí, a vážně vidí správně. „To je skvělé, mám z vás radost, určitě dostanete pochvalu,” odpoví šťastně. „Pojďte dál a povíte mi, jak jste ho našli,” řekne zvědavě. Kluci jdou dovnitř a vše panu řediteli vysvětlí. Ten na to: „Tohle by mě nikdy nenapadlo, jste úžasní, položte mi ho na stůl já ho předám panu Novákovi.” Všichni zakývou na souhlas a zvedají se k odchodu. Ještě naposledy: „Děkuji mockrát, ale teď na vás čeká ještě zbytek přírodopisu.” Kluci vyjdou z ředitelny s úsměvem na tváři a Tonda povídá: „No, slyšeli jste to, pochvala, a od pana ředitele, to je super!” Vrátili se na hodinu a byli šťastím bez sebe.

Autorka textu: Adéla Jančí, 7.A

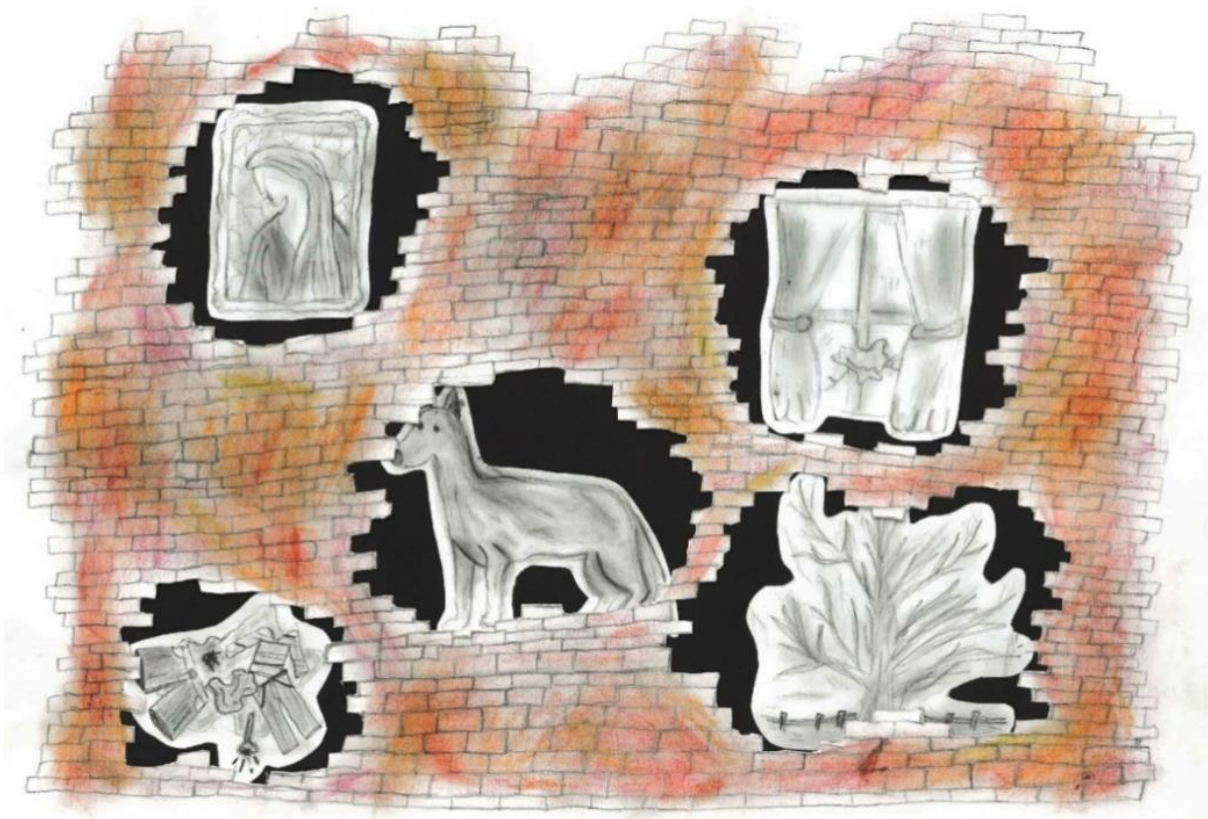
Ilustrace: Andrea Vošahlíková, 7.B

Po stopách ztraceného obrazu

Bylo horké letní odpoledne a parta dětí se sešla u starého stromu na kraji vesnice. Už dlouho tito kamarádi hledali nějaké dobrodružství, a když se doslechli, že na nedalekém zámku zmizel cenný obraz ženy bez tváře, rozhodli se, že právě oni musí přijít na to, co se tam stalo. Do své party vzali i psa Baxtera, ten vždycky našel stopy, které ostatní přehlédli. Dorazili na zámek, zakoupili si lístek a vydali se na prohlídku. A ejhle, na vlastní oči se

přesvědčili, že obraz skutečně zmizel. Teď přišel ten správný čas, aby rozluštili onu tajemnou záhadu.

„Opravdu tu není,“ zašeptala Laura Elišce. „Jistě, že tu není, to už přece víme,“ řekla Eliška a obrátila oči v sloup, „musíme to tady prozkoumat, proto tady jsme. Tome, vyfoť to!“ „Cvak!“ „Nefotit, prosím!“ ozval se průvodce. „Nic neobvyklého tady nevidím, žádné stopy, nejspíš to už policie prohlédla a všechno je už uklizené,“ řekl smutně Míra. „Prosím,

postupujte do další místnosti,“ dal pokyn průvodce. „Takhle toho moc nezjistíme, budeme muset vymyslet jiný plán,“ zašeptala Eliška. Všichni přemýšleli, jak by měli postupovat ve vyšetřování. Poté, co skončila prohlídka, se vydaly všechny čtyři děti i s Baxterem, který musel čekat venku, na své oblíbené místo u starého stromu, aby se domluvily na dalším postupu. Při prohlídce nic nezvyklého neviděly. Kladly si několik otázek. Kdo to mohl udělat? Máte na někoho podezření? Jak se mohl zloděj do zámku dostat, dveře byly zamčené a okna nepoškozená. „Musel to být někdo, kdo má od zámku klíče. Takže některý zaměstnanec,“ poznamenal Míra, „je nutné zjistit, kdo na zámku pracuje.“ „Budu si všechno zapisovat,“ řekla Eliška, vytáhla notes a začala psát. V neděli tam obraz ještě byl. Poslední prohlídka končí v šest hodin. V pondělí je zámek pro veřejnost zavřený. Ke krádeži muselo dojít mezi šestou večer v neděli až do úterního rána. Místo krádeže – společenská místnost v prvním

patře. „Teď je nutné zjistit jména všech zaměstnanců,“ navrhla Eliška. „Mohla bych se zeptat paní Zázvorkové, ta ví o všech všechno,“ nabídla Laura. Všichni souhlasili.

Druhý den dopoledne se sešli na svém místě tak, jak se domluvili. Pokračujeme ve vyšetřování. Lauro, co jsi zjistila?“ ptaly se zvědavě děti. „Takže, na zámku je kastelán – pan Horák. Je rozvedený, má dvě děti a prý má nějaké dluhy. Jeho dcera Anička studuje zdravotní a má zde brigádu, pracuje jako průvodkyně. Další průvodce je pan Kolář, který bydlí na kraji vesnice a podle paní Zázvorkové je dost nepříjemný. Ani ji nepozdraví. Jako průvodkyně někdy vypomáhá paní Červenková, která je na mateřské. A ještě paní Jeřábková, co už je dávno v důchodu, tam uklízí.“ „Dobře, tak to je pět podezřelých,“ přemýšlela nahlas Eliška a vše si zapsala. Potom zavelela: „Jdeme zjistit, kdo byl na zámku poslední.“ Všichni vyrazili. Baxtera nechali doma, protože na zámek s nimi nemohl.

Zastavili se v pokladně, kde seděla milá a usměvavá paní Červenková, kterou dobře znala Eliška, protože se přátelila s její maminkou. „Jdete na prohlídku?“ „No, my bychom se chtěli na něco zeptat. Chceme zjistit trochu víc o té krádeži obrazu,“ řekla Eliška. „Co chcete vědět? Ráda vám pomůžu.“ „Kdo měl v neděli poslední prohlídku?“ vyhrkl Míra. „V neděli jsem prováděla já a slečna Procházková, ta měla poslední prohlídku.“ „A to tady nemáte žádné kamery?“ ozval se Tom. „Také jsem se divila. Jenom jedna je u hlavního vchodu, ale zjistili jsme, že už delší dobu nefunguje.“ „A kdo vlastně má klíče od zámku?“ Paní Červenková se už chystala odpovědět, ale přerušil ji pan Horák: „Co jim to tu vykládáte?! Takové informace nemůžete říkat každému, koho potkáte! A vy odtud vypadněte!“ křičel kastelán.

Celá skupina dětí rychle odešla. „Neměla jsi jí říkat, že se snažíme vyřešit tu loupež, je přece jednou z našich podezřelých!“ obořil se na Elišku Tomáš. „Ta to určitě neudělala, ale slyšeli jste, jak zuřil ten kastelán, na něj bychom se měli zaměřit. Horák má do zámku neomezený přístup a paní Zázvorková říkala, že má dluhy,“ měla okamžitou odpověď Eliška, „kastelán je náš hlavní podezřelý!“ Někdo navrhl, že by měli prohlédnout jeho domov. „Musíme to udělat co nejdříve, aby neměl čas ten obraz prodat,“ poznamenala Eliška. „Můj děda s ním chodí každý čtvrtek večer na pivo,“ vzpomněl si Míra. Věděli, že není nejlepší nápad vloupat se k někomu domů, ale jak jinak zjistit, jestli nemá kastelán obraz doma.

Sešli se večer ve čtvrtek před kastelánovým domem. Našli v přízemí na větračku otevřené okno. Nebylo vůbec těžké jej otevřít a za chvíli už byli všichni uvnitř. Dům byl velký, proto se rozdělili do skupin. Laura s Tomem vystoupali po dřevěných schodech na půdu, kde se nacházelo mnoho starých věcí, zaprášených krabic, pavučin. Míra s Eliškou prohledávali přízemí, kde bylo špinavé nádobí, neumyté talíře. Celý dům byl tichý. Najednou Eliška

uslyšela kroky. Rozbušilo se jí srdce. „Míro, on už se vrátil,“ zašeptala, „musíme rychle ven!“ „Ale co Laura a Tom?!“ Zhasli baterku a najednou byli v úplné tmě. Pan Horák odemkl. „Musíme se schovat!“ Opatrně se plížili obývacím pokojem. Míra zakopl o nějaké oblečení a spadl na zem. „Je tam někdo?!“ volá kastelán. To uslyšela i Laura a Tom na půdě. „Už se vrátil! Co budeme dělat?“ ozvala se vystrašeně Laura. „Neboj, tady nás hledat nebude,“ pokouší se ji uklidnit Tom. Laura se rozpláče. Dvojice dole se snaží dostat k otevřenému oknu, ale zakopávají o nepořádek na zemi. Horák je pronásleduje. Zná dobře svůj dům. Najednou rozsvítí. Uvidí Elišku a Míru. „To jste zase vy? Myslíte si, že jsem ukradl ten obraz. Okamžitě vypadněte nebo zavolám policii!“ To už přicházel z půdy Tom s plačící Eliškou. „Všichni ven!“ rozkřičel se kastelán a zabouchl za dětmi dveře. Se strachem se rozešli domů.

Druhý den se zase sešli na svém místě. „Musel to být určitě on, nestačili jsme to tam pořádně prohledat!“ stála si za svým Eliška. „Prostě jsi se zaměřila jen na něj. Automaticky jsi vyřadila ostatní podezřelé, nic jsme o nich nezjistili!“ řekla našťavaně Laura, což u ní nebývá zvykem. „A kdo to podle tebe udělal?!“ zaburácela Eliška, „Horák má dluhy a maří naše vyšetřování!“ „Přečti si celý seznam,“ nedala se Laura, „ještě je tam Kolář a Jeřábková. Na Jeřábkovou jsme úplně zapomněli, má klíče a určitě tam uklízela po poslední prohlídce.“ „No jasně, proč by nějaká stará bába kradla obraz. A co chceš dělat? Zase se někam vloupáme?“ odsekla Eliška. „Já už se nikam vkrádat nebudu! Prostě se jí zeptám.“ „Cože? No jasně, ona ti určitě řekne, že ukradla obraz,“ posmívala se Eliška. Laura se otočila a odešla. Nato odešla beze slova i Eliška. Kluci se jenom tiše dívali, co se to děje.

Ještě ten den volala Laura Elišce, že se s ní musí nutně sejít. Eliška nakonec souhlasila. „Co víš o tom obraze?“ ptala se hned mezi dveřmi Laura. „O něm se přece nic neví. Není známý autor ani to, kdo je na něm zobrazen, kdy vznikl,“ odpověděla Eliška. „No právě! A já už to vím,“ nadšeně poznamenala Laura, „na obraze je paní Jeřábková!“ Laura odvyprávěla Elišce vše, co se dozvěděla od paní Jeřábkové. O tom, jak se paní Jeřábková seznámila se svým manželem, o tom, jak rád maloval a jak ji jako mladou namaloval. Ten obraz dlouhé roky visel nad její postelí a připomínal jí jejího manžela, který zahynul při autonehodě. Bylo mu 43 let. Jeden z jejích synů se stal závislým na automatech a zadlužil se. Aby získal peníze, začal krást, a to i doma. Jednou jí ukradl právě tento obraz. Chtěla zjistit, co s ním udělal, ale on se mezitím dostal do vězení za další krádeže a ona se s ním přestala stýkat. Čas letěl a ona na ten obraz zapomněla. Když odešla do důchodu, zjistila, že se doma nudí a začala na zámku pracovat jako uklízečka. Uviděla obraz Žena bez tváře a poznala jej. Musela ho dostat zpátky. „Ale jak se tam dostal?“ „Paní Jeřábková si myslí, že si ho její syn musel schovat někde na zámku před tím, než ho zrekonstruovali. Potom se dostal do vězení a už ho nestihl prodat.“

„Musíme to oznámit policii, aby věděli, co se stalo. Jestli je ten obraz její, určitě jí ho nechají. A všichni budou vědět, že záhadu vyřešila naše parta,“ s nadšením řekla Eliška. „Vážně chceš tahat starou paní Jeřábkovou po soudech? Myslím, že bychom to měli nechat tak, jak to je,“ navrhla Laura. „Ale...Ach jo, asi máš pravdu. Měla jsi pravdu i v jiných věcech. Jsi skvělý detektiv!“ „Ale to my obě.“ Druhý den všechno vyprávěly klukům. Domluvili se, že nikomu jinému to neřeknou.

Autorka textu: Zuzana Drahá, 9.D

Ilustrace: Anděla Jindrová, 6.D

Ukradený minerál

Bylo to jedno z těch šedých říjnových rán, kdy déšť bubnoval na okna školy a všechno působilo trochu tajemněji než obvykle. Ve třídě zůstala jen parta pěti kamarádů. Ve škole se šířila zvláštní zpráva – během polední přestávky se z kabinetu přírodopisu ztratilo něco velmi cenného: vzácný minerál, který si škola zapůjčila z muzea na chystanou školní výstavu. Nikdo nechápal, jak se mohl ztratit, když kabinet byl zamčený a klíče měl jen pan učitel Novák. Parta pěti kamarádů se rozhodla záhadu vyřešit.

Vůdce party Kuba všem řekl: „Měli bychom jít za panem Novákem a zeptat se ho na to, co ví.“ Všichni s Kubou souhlasili, a tak se vydali do kabinetu dějepisu, kde pan Novák kvůli vyšetřování dočasně pobýval. Zaklepal na dveře a vešli dovnitř. „Dobrý den,“ pozdravili jednohlasně, „my jsme se přišli zeptat na zmizelý minerál.“ Pan učitel je přivítal. „Rozhodli jsme se vyřešit tuhle záhadu,“ vysvětlil Lukáš, nejmladší člen party. Dcera jednoho z policistů Klára se zeptala: „Nemohli bychom se podívat do kabinetu přírodopisu?“ Pan Novák souhlasil a společně s Klárou se šel domluvit s policisty, co na případu pracují. Po chvíli se vrátili s úsměvem na tváři a Klára zajásala: „Dovolí nám se podívat do kabinetu, ale bude tam s námi jeden policista.“ S radostí se parta kamarádů, pan Novák a Klářin tatínek vydali na místo činu.

Vešli do místnosti a všichni ji začali prohledávat. Jirka, nejmenší z party, se díval do nejspodnějších šuplíků a naopak Tomáš, který byl nejvyšší, se díval do horních polic. Hledali nějaká vodítka, ale nemohli nic najít. Najednou Bára vykřikla: „Podívejte, co jsem našla!“ Všichni přiběhli. Byl to malý klíček. Pan učitel ho okamžitě poznal: „To musí být klíč od truhly, kde byl drahokam schovaný.“ „Kdo se k němu mohl dostat? Proč minerál někdo vzal? Jak se k němu dostal, když byl kabinet zamčený?“ honilo se všem hlavou. Otázek bylo ještě mnoho a čas neúprosně běžel. Děti už musely jít domů, ale dohodly se, že zítra budou v pátrání pokračovat.

Noc byla pro všechny dlouhá. Každý se snažil vybavit si různé detaily, které by mohly pomoci k vypátrání pachatele.

Další den děti pozorně sledovaly, co se kolem kabinetu děje. O přestávkách hlídaly každý pohyb na chodbě. Vše se zdálo být v pořádku, nic neobvyklého se nestalo. Po chodbě procházeli žáci i učitelé, diskutovali spolu nebo se připravovali na další hodinu. Viděli projít i pana školníka a paní ředitelku.

Na začátku hodiny matematiky, když paní učitelka vcházela do třídy, Bára uviděla pootevřenými dveřmi, jak z kabinetu přírodopisu vychází školník. „Zase nic,“ pomyslela si, „má přeci klíče do všech místností, asi tam něco nesl.“ Hned potom si uvědomila: „Vždyť tam nikdo nesmí. Musím to hned všem říct!“ Na matematiku už ani nepomyslela, nemohla se dočkat konce vyučování.

S posledním zvoněním všichni vyběhli na chodbu a Bára ze sebe hned začala chrlit, jak viděla školníka vycházet z kabinetu a ptala se všech: „Jak je to možné, když tam nikdo nesmí?!“ „Uklidni se, Báro,“ řekla důrazně Klára, „zajdeme za školníkem a opatrně se ho zeptáme, co tam dělal. Zatím to nebudeme říkat ani mému tátovi. Co když tam opravdu jen něco nesl nebo šel zavřít okno.“ Děti se ještě dohodly, kdo se ho zeptá, a vyrazily.

Kuba, jako vůdce party, vzal tento nelehký úkol na sebe. Nikdo nechtěl obvinít člověka, který možná nic neudělal. Kuba začal mluvit klidně: „Dobrý den, pane školníku, přišli jsme si s vámi popovídat. Rozhodli jsme se, že si zkusíme práci policistů a trochu jim pomůžeme. Vy toho víte o škole nejvíc, tak jsme si mysleli, jestli jste náhodou neviděl někoho cizího, kdo do školy nepatří. Nebylo v kabinetu otevřené okno, kterým by tam někdo vlezl?“

„Já už jsem všechno řekl policii. Nikoho jsem neviděl!“ obořil se na děti školník. „My jsme vás dnes viděli vycházet z kabinetu přírodopisu,“ řekl opatrně Kuba. „No, a co,“ rozčílil se školník, „hledal jsem tam pana učitele Nováka. Teď už mě nezdržujte, mám tu ještě nějakou práci.“ Školník rychle odcházel. Bylo to podezřelé.

Bára si byla jistá, že školník v kabinetu hledal ztracený klíček od truhly s minerálem.

„Tohle už sami nezvládneme, nemůžeme nikoho obvinít bez důkazů.“ Celá parta jednomyslně odsouhlasila, že teď už policii řeknou o tom, co viděli, o svém podezření.

Na policii vtrhli jako velká voda a rozrušeně vykřikovali jeden přes druhého: „Já vím...“ „Já viděla...“ „Určitě to byl...“ Když se všichni trochu uklidnili, dokázali policistům popsat, co viděla Bára ve škole a jejich rozhovor se školníkem. Bára vyslovila své podezření. Klářin tatínek jim řekl: „My už jsme školníka také podezřívali a kolegové už pro něj jedou, aby ho přivezli k výsledku. Chtěli bychom vám poděkovat, že jste tak všímaví, ale zároveň připomenout, abyste byli opatrní.“

Děti byly zvědavé, proč to školník udělal. Vždyť doteď býval samá legrace a bylo na něj vždy spolehnutí. Nikdy nebyl zlý a všichni ho chválili. Najednou jim ho bylo líto. „Vše se určitě časem dozvíme,“ řekl povzbudivě Kuba.

Policisté nenašli školníka ani ve škole, ani doma. Seděl v nemocnici u své nemocné maminky a vyprávěl jí celý příběh. Myslel, že minerál prodá a za utržené peníze se bude moci o maminku starat doma. Viděl jen lákavou příležitost a nepřemýšlel nad důsledky. Nakonec se na policii přišel přiznat sám s minerálem v ruce. Trestu se nevyhnul a z ostudy měl kabát, ale nakonec byl rád, jak celý příběh skončil.

Autor textu: Tomáš Rišian, 9.D

Ilustrace: Klára Winterová, Tomáš Hynek Mezera, 9.C

Učitelova druhá tvář

Bylo to jedno z těch šedých říjnových rán, kdy déšť bubnoval na okna školy a všechno působilo trochu tajemněji než obvykle. Ve třídě zůstala jen parta pěti kamarádů.

Ve škole se šířila zvláštní zpráva – během polední přestávky se z kabinetu přírodopisu ztratilo něco cenného: vzácný minerál, který si škola zapůjčila z muzea na chystanou školní výstavu. Nikdo nechápal, jak se mohl ztratit, když kabinet byl zamčený a klíče měl jen učitel Novák. Parta pěti kamarádů se rozhodla záhadu vyřešit.

Zašeptala jsem Kláře do ucha ještě před hodinou: „Až tě učitelka Krystalíková pošle pro sešity a dá ti klíče, sundej z nich univerzální klíč a nech si ho.“ Na začátku hodiny, přesně jak jsem si myslela, poslala učitelka Kláru do kabinetu.

Po škole jsme šli ke mně domů. Sešli jsme se všichni: já, Klára, Anička, Petr a Martin. U mě doma Klára zastrachala v kapse a vytáhla klíč. V tu chvíli Anička, která už se nějakou dobu nervózně dívala na hodinky, řekla: „Už budu muset jít.“ „Dobře, sejdem se v sedm na hřišti,“ odpověděla jsem.

Jak jsem řekla, tak se taky stalo. V sedm hodin byli všichni připraveni na domluveném místě. Pomalu jsme vyrazili ke škole, kde už nikdo nebyl. Vložila jsem klíč do zámku a dveře

se tiše otevřely. Vešli jsme dovnitř a zamkli za sebou. Rozhodli jsme se schovat v přístěnku pod schody, kde byly poničené míče a spoustu dalších věcí, které nikoho nezajímaly.

Po chvíli jsme začali procházet všechna patra a kabinety, až na tři. Ty tři kabinety měly svoje jedinečné klíče, proto byly vždy zamčené. Byly to kabinety přírodopisárky, dějepisáře a nového jazykáře, který přijel před dvěma týdny. „Nikde nic,“ křikl Petr z horního patra, a tak jsme sesedli v přístěnku pod schody a šli spát. První měla hlídku Klára, potom Anička. My ostatní jsme usnuli.

Anička mě probudila a zašeptala: „Měníme se.“ Celá rozespalá jsem se posadila. Anička se na mě zděšeně podívala a zašeptala: „Slyšíš to?“ Kroky. „Jsou dvě hodiny ráno, kdo by se tu procházel?“ „Pojď,“ řekla Anička. Vyšly jsme za člověkem, který mířil ke kabinetu, kde bylo vždy zamčeno. Teď byly dveře pootevřené, a tak jsme pozorně poslouchaly. Dotyčný s někým telefonoval. „To je ten učitel na jazyky, který přijel před dvěma týdny,“ řekla jsem. „Ššš, poslouvej.“ „Už jenom půl hodiny a usadím kámen do stroje na své místo, pak musím vypadnout, školník o mně ví.“ „Je to moc nebezpečné,“ pronesla jsem, „musíme vzbudit kluky.“ V tichosti jsme se odplížily zpátky k přístěnku.

Kluky jsme potkaly na chodbě. Vedli s sebou našeho školníka. Společně jsme zamířili zpátky do přístěnku, tam nám školník povídá: „Šel jsem do jídelny, protože jsem nemohl usnout, najednou jsem zaslechl kroky, pak rána a tma. Věřte mi, ten chlap není nic dobrého.“ „Musíme vymyslet plán. Zavřeme ho třeba do kabinetu,“ nadhodila Klára. „Zničí všechny důkazy a vyskočí oknem,“ řekl Martin. Školník mu na to odpověděl: „Kabinet okna nemá a přeci by nezničil něco tak cenného, něco, na čem mu tolik záleží.“ „Vždyť má klíče,“ řekl otráveně Petr. „Nemá, já jsem si všimla, že je nechal zvenku dveří.“ Plán byl jasný, teď už musíme jen konat.

Všichni jsme šli ke kabinetu a chtěli zrealizovat náš plán. Začali jsme odpočítávat na prstech: „Tři, dva, jedna.“ Prudce jsme zabouchli dveře, zamkli a pachatele nadobro uvěznili. „Uf,“ oddechli jsme si. Učitel se lekl a začal kopat a mlátit do dveří. „Uklidni se!“ zařvala jsem. „Pusťte mě, vždyť jste jen malé děti, dám vám vše, co budete chtít.“ Školník mezitím zavolal policii, která v tu ránu byla tady. Po chvíli Klára povídá: „No, tak my tě tedy pustíme.“ Odemkli jsme a učitel padl přímo do rukou policie. Jeden z policistů řekl: „Ale heleme se, tohle není neznámá tvář. A vy i se školníkem půjdete také s námi.“

Na policejní stanici se nás ptali na podrobnosti o případu, ale pak jsme se začali na spoustu věcí vyptávat my. Petra zajímalo: „A jak jste to myslel, když jste říkal, že to není neznámá tvář?“ Martin zase chtěl vědět: „A co to bylo za stroj?“ „Tak počkejte, byl to dlouho hledaný zločinec. Účastnil se mnoha dalších zločinů a díky vám jsme ho chytili, odvedli jste

velmi dobrou práci.“ „A co to bylo za stroj?“ naléhal Martin. Policista se zamyslel: „No, to sám nevím, ale pokud ho dělal on, tak mi věřte, že to nebude nic dobrého.“ Trochu zamyšleně Anička ještě dodala: „A ještě něco, když ten zločinec telefonoval, myslím, že mluvil s panem ředitelem.“ „Aha, tak proto se to na škole nevyšetřovalo,“ dodal ještě školník.

Na co sloužil stroj, to jsme se nikdy nedozvěděli a ani nic dalšího o případu, protože byl uzavřen jako přísně tajný. Víme jen to, že zločinec s ředitelem už jsou nadobro ve vězení.

Autorka textu: Lucie Drahá, 7.C

Ilustrace: Anežka Vydrová, 8.C

Ztracený obraz

Bylo horké letní odpoledne a parta dětí se sešla u starého stromu na kraji vesnice. Už dlouho tito kamarádi hledali nějaké dobrodružství, a když se doslechli, že na nedalekém zámku zmizel cenný obraz ženy bez tváře, rozhodli se, že právě oni musí přijít na to, co se tam stalo. Do své party vzali i psa Baxtera, ten vždycky našel stopy, které ostatní přehlédli.

Dorazili na zámek, zakoupili si lístek a vydali se na prohlídku. A ejhle, na vlastní oči se přesvědčili, že obraz skutečně zmizel. Ted' přišel ten správný čas, aby rozluštili onu tajemnou záhadu.

Sraz jsme si dohodli na druhou hodinu odpoledne, protože jsme v tu dobu měli všichni volno a na místě, které pro nás bylo s touto záhadou spjato, pod starým stromem kousek za vesnicí.

Překvapivě jsme se sešli všichni: já, Terka, Šimon a Honza. „Tak co, nějaké návrhy?“ začal Šimon. „Nó... Co vlastně zatím víme?“ V různém pořadí jsme začali: „Stalo se to na zámku Roznštejn, policie doteď nic neví, zámek založili Rožmberkové, obraz namaloval Adrian Lucký...“ Pár sekund jsme ještě přemýšleli, než Šimon navrhnul: „Nezkusíme si ještě promluvit s někým z hradu? Možná by nám mohli pomoci.“ „Nenecháme to na policii?“ zkusil Honza. Načež jsem rychle odvětila: „Né, na policii to nechat nemůžeme, ta to uzavře pro nedostatek důkazů!“ „A jak to můžeš tvrdit tak jistě?“ oponoval mi Honza. „Zapomínáš, že můj táta je policista?“ „A dělá na té loupeži?“ „Jo dělá. Včera, když jsem se ho na to ptala, řekl mi, že to vypadá bídě.“ Nakonec jsme se dohodli, že zajdeme na Roznštejn a zeptáme se tam.

Pěšky nám to trvalo zhruba 10 minut, než jsme dorazili na Roznštejn, kde se ona loupež odehrála. Přistoupili jsme k bráně a pár metrů za ní vidíme dřevěnou boudu s nápisem: Recepce. Popošli jsme k ní a vidíme recepčního. Starý vousatý pán s holí opřenou o vedlejší stůlek, na kterém byly vystaveny předražené suvenýry. „Přejete si?“ zeptal se recepční chraptivým hlasem. Honza se bez rozmyslu zeptal: „Rádi bychom věděli, kolika lidem jste před tou loupeží prodal lístky?“ „Před jakou loupeží? Počkat, počkat, jó, už vím, ale proč to chcete vědět?“ „Protože bychom rádi zji...“, uprostřed věty jsem Šimona přerušila a začala: „Víte, pracujeme na školním projektu na téma *Památky v našem regionu* a potřebovali

bychom nějakou statistiku.“ „Á, školní povinnosti, počkejte chvíli,“ dořekl a ze šuplíku stolu se suvenýry vyndal nejméně pěti set stránkovou bichli s papíry staršími než dům Honzovy babičky. Chvíli v ní listoval a nakonec řekl: „No, bylo to den před 23. květnem, to jsme prodali celkem 20 lístků (otočil stránku) ... den před 26 lístků a den před 18 lístků, pak 21, 43, 52... „Dobře děkujeme, to stačí. Nenašel byste u těch posledních pár dnů, kdo si je objednal?“ Mezitím, co recepční hledal, jsem si vzala zápisník, co jsem si připravila doma a čekala, kdy najde tu stránku. „22. května si objednali Dan Sklopil, Karel Kopřiva, Ferdinand Růžička...“ Takhle pokračoval dalších cca 20 minut až do 15. května. Následně jsme mu poděkovali a vrátili se zpátky.

Uprostřed cesty se Šimon zastavil a řekl: „Proč jsme se ho vlastně ptali na seznam návštěvníků?“ „Protože lupič mohl být milovník umění, ne?“ „Až tak, že by si denně kupoval lístky na prohlídku? A vůbec, proč jsme mu nemohli říct, že jsme na stopě lupiči?“ „Protože ten lupič mohl být i on a s tím obrazem bych se nedivila, všichni známe z naší vesnice pár velkých milovníků umění.“

Pak jsme si před stromem rozdělili adresy umělců, které jsme znali z naší vesnice, a rozešli jsme se jich zeptat na ten obraz. Až na mě, já jsem doma hledala nějakou spojitost mezi těmi jmény, co jsme získali od recepčního.

ŠIMON

Já jsem začal u Pavla Zeleného, byl to milovník umění, který měl obrazy doslova všude. V kuchyni, koupelně, na půdě, a dokonce i v kadibudce na zahradě. Zazvonil jsem u dveří a přivítat mě přišel Pavel se svým, pro malíře typickým, béžovým oblekem a čepičkou.

„Ahoj, co potřebuješ, Šimone?“ „Dobrý den, já jsem se vás přišel zeptat na ten obraz, jak ho ukradli ze zámku.“ „Nó... Proč se vlastně ptáš mě, já ho neukradl.“ „Jó, já vím, ale mám na zítřek, ehm, referát z výtvarky a mám jako téma ten obraz.“ „Tak to jo, pojď dál, já ti o něm všechno povím.“ Vešel jsem dovnitř, poprosil o papír na zápisky a začal zapisovat, co mi říkal a u toho jsem popíjel čaj, který mi udělal. „Takže obraz *une femme sansvisage*, též zvaný žena bez tváře, namaloval pro Rožm...“

HONZA

Nemohl jsem jít hned ke Karlovi nebo Ferdinandovi, protože jsem musel vyvenčit Baxtera, ale vzhledem k tomu, že nikdo z těch mých umělců nemá psy v lásce, tak jsem ho vzal s sebou na akci. Uvidím, jak se budou chovat....

První jsem šel ke Karlovi, člověku, který se kromě malování věnuje i uzenářství. Jelikož ale na dveřích doted' nemá zvonek, musel jsem bušit na dveře. Po chvíli mi otevřela Magdaléna, Karlova manželka.

„Dobrý den, prosím vás mohl bych mluvit s Karlem?“ „Počkej chvíli... Karle, vstávej, máš tady návštěvu!“ „Porád vždyť úoooož jdu!“ „Čekal jsem tak dvě minuty, než se objevil Karel. Velký chlap s knírkem a svaly vycvičenými na sekání masa. Unaveného jsem ho ale nikdy neviděl. „Co sááukra chceš?“ „HAF!“ udělal Baxter. „Přišel jsem se vás zeptat na obraz ženy bez tváře.“ „Nemůžeš si to najít na internetu?“ „No já doma nemám internet.“ „Dobře, dobře, pojď dál.“ Poslechl jsem ho a sedl si naproti němu v obýváku. Mezitím se Karel trochu probral a spustil: „Takže, celé to začalo v roce...“

Původně jsem si myslel, že to bude otázka pár minut, ale on mi o tom přednášel už hodinu. Ukazoval mi dokonce i kopie toho obrazu, co si prý pořídil od známého, co má tiskárnu. Ale mě už to lezlo krkem jen od něj, čili představa, že bych šel k dalším umělcům na seznamu, mě děsila. A když jsem mu na otázku, jestli mám mobil, odpověděl „ano“, tak přikazoval, abych si vyfotil tohle a tamto a já nevím co všechno. Mojí záchranou bylo, když ho Magdaléna zavolala: „Karle, není tohle maso plesnivé?“ Načež se Karel rozeběhl a já měl konečně chvíli klidu. Dokud jsem nezjistil, že Baxter zmizel z okolí mé stoličky, kde spal. Tři minuty jsem ho hledal, než jsem zaslechl: „HAF, HAF.“ Rozběhl jsem se tím směrem a našel ho na půdě, kde se snažil vypanáčkovat na maso, které si tam Karel sušil na provázku zavěšeném na trámu. Už jsem ho chtěl vzít a jít s ním zpátky, když vtom jsem si všiml, že vedle panáčkujícího Baxtera je opřený ten obraz, po kterém pátrám. Na nic jsem nečekal a telefonoval na policii, která zloděje ještě týž den odvezla do vězení.

Nebyl to špatný den. Myslím, že na mě za tohle bude moje matka konečně hrdá. Byli ze mě šťastní i ostatní, jen Terka byla trochu naštvaná, že promýšlela spojitosti, seřazovala a třídila všechna ta jména úplně zbytečně.

Autor textu: Antonín Vrba, 9.B

Ilustrace: Magda Sedláčková, 6.B

Ztracený obraz

Bylo horké letní odpoledne a parta dětí se sešla u starého stromu na kraji vesnice. Už dlouho tito kamarádi hledali nějaké dobrodružství, a když se doslechli, že na nedalekém zámku zmizel cenný obraz ženy bez tváře, rozhodli se, že právě oni musí přijít na to, co se tam stalo. Do své party vzali i psa Baxtera, ten vždycky našel stopy, které ostatní přehlédli.

Dorazili na zámek, zakoupili si lístek a vydali se na prohlídku. A ejhle, na vlastní oči se přesvědčili, že obraz skutečně zmizel. Teď přišel ten správný čas, aby rozluštili onu tajemnou záhadu.

Partu tvořily 4 děti. První byl Charles. Rychlý, chytrý a všiml si všech maličkostí. Druhá byla Anna. Vtipná, hezká, ale také moc bystrá. Další byl Tonda. Ten uměl malovat a hlavně dobře lhát. Poslední byla Alexandra. Kamarádká, trochu stydlivá, ale ovládala 3 druhy bojových sportů.

Jednou se okolo zavírací doby sešli u zámku. Koupili si lístky a šli se schovat. Dokonce s nimi pustili i Baxtera. Po půl hodině zhasla světla. Najednou bylo ticho. Chtěli se ujistit, že

tam nikdo není, proto poslali Baxtera, aby se podíval po zámku. Nikde nikdo, takže mohlo začít vyšetřování.

Došli do 3. patra do místnosti, kde měl být obraz. Naproti stála nějaká vysoká věc přikrytá přehozem. Anna řekla: „Co to tam je? Musíme se tam podívat.“ Když se přiblížili,

Alexandra najednou zvolala: „Tak na tři. Raz, dva, tři!“ Přehoz spadl. Pod ním byla velká skříň. Tonda neváhal a otevřel ji. Uviděli malou truhličku. Zkusili ji otevřít, ale byla zamčená. Charlese napadlo, jak se do ní dostat. Zeptal se: „Nemáte někdo sponku do vlasů?“

Anna mu podala malou sponku a on s ní otevřel truhličku. Nemohli uvěřit, co tam našli. Byla tam mapa do tajné místnosti na zámku.

Z ničeho nic začal Baxter štěkat. Vtom viděli stín člověka! Chtěli utíkat, ale bylo pozdě. Byl tam strážník a začal na ně křičet: „Co tady k čertu děláte?! Před hodinou se zavřelo!“ Baxter začal kňučet, asi ho z toho bolely uši. Děti mu vše vysvětlily a on řekl, že se k nim přidá. Vypadal ale docela nervózně. Děti si toho nevšímalý. Všichni šli zámkem skoro hodinu. Až poté tu místnost našli. Podle mapy měli zatáhnout za provaz. Baxter vyskočil, zakousnul se a zatáhl za provaz. Najednou se odsunula stěna. Byl za ní ten obraz!

Strážník ho vzal a začal utíkat. Alexandra se rozběhla. V duchu si říkala: „Teď je tvoje chvíle.“ Za pár sekund ho složila na zem jedním ze třech bojových sportů. Společně mu

svázali ruce a nohy a odvedli ho na stanici. Když dorazili na policii, všechno jim do detailu řekli. Strážník se přiznal a obraz byl vrácen na zámek.

Po dvou dnech Charles, Tonda, Anna a Alexandra dostali od starosty medaili a diplom za vyřešení případu. Baxter dostal plnou krabici piškotů. Všichni je teď považují za hrdiny.

Autorka textu: Eliška Labudová, 5.A

Ilustrace: Nela Růžičková, 7.A

Milí čtenáři, milé děti,

s velkým potěšením jsem si pročetla letošní speciál školních novin, který se nesl v duchu napínavého pátrání.

Naši mladí spisovatelé a ilustrátoři v soutěži Napiš pro mě... opět prokázali, že tvořivost, hravost, ale i píle mají ve škole své pevné místo.

Děkuji všem, kteří se na projektu podíleli – autorům, pedagogům i redaktorům tohoto speciálu. A vám, čtenářům, přeji příjemné chvíle nad stránkami plnými napětí a fantazie.

S přáním krásného léta,

Klára Karlíková
ředitelka školy

Speciál Školní drbny, červen, ročník 2024/2025, vydává Základní škola, Příbram VIII,

Školní 75 jako své speciální noviny k soutěži Napiš pro mě...

Připravili učitelé a žáci Základní školy, Příbram VIII, Školní 75. Obrázek na titulní straně:

Kristýna Nyczová, 9.A, obrázek na zadní straně: Barbora Jirásková, 8.A